

Εον τὰς πολεμικὰς θέσεις, καὶ ἐξ ἐγχώριοι ἡγεμόνες ἐστέφησαν ὑπὸ τῶν ἀνθυπάτων τῆς 'Ρώμης. Ἀλλ' ἀφ' ὅτου ἤρχισε παρακμάζουσα τῆς 'Ρώμης, ἢ δύναμις, οἱ Λαζοί, φυλὴ κατοικουσα τὴν σήμερον παρὰ τὴν Τραπεζοῦντα, καὶ δημιούσα γλῶσσαν ἴδιαιτέραν, κατέκτησε τὴν Χολχίδα, μετονομασθεῖσαν ἔκτοτε Λαζικήν, καὶ ἔμεινον αὐτόνομοι κατ' ἄρχας, μετὰ ταῦτα δὲ φόρου ὑποτελεῖς εἰς τοὺς Πέρσας.

Περὶ τὴν ἔκτην ἐκατονταετηρίδα μετὰ Χριστὸν, Ζάνος, ὁ νέος Βασιλεὺς τῆς Λαζικῆς, ἐλθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν, παρεδέχθη τὸν χριστιανισμὸν, καὶ μετέδωκεν αὐτὸν εἰς τὸ κράτος του. Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν ἡμιβαρβάρων καὶ ἀμαθῶν ἔκεινων ἀνθρώπων τινὲς τύποι μόνον εἰσεχώρησαν τῆς νέας θρησκείας, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ πνεῦμα αὐτῆς, ὥστε μετὰ ταῦτα ἐπελθὼν ὁ Μωαμεθανισμὸς, ἐπεκράτησεν εὐκόλως εἰς μέρα μέρος τῶν ἐπικρατειῶν τούτων, καὶ ἰδίως τῆς Κιρκασίας, καὶ διοῦ δὲ διέμεινεν ὁ χριστιανισμὸς, ὡς φέρεται ἐν Μιγγριλίᾳ, εἶναι, κατὰ τῶν ὁδοιπόρων τὰς περιγραφὰς, κράμα ἀμφορφὸν διαφόρων δεισιδαιμονιῶν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν θρησκευμάτων. Κυρίως γνωρίζουσι τὴν Παναγίαν, ήν καλοῦσι Μεριμέ, καὶ τοὺς Αποστόλους, ως θεωροῦσιν ὡς οὐράνια ὄντα δευτερευόντες τάξεως, καὶ πιστεύουσιν εἰς τῆς ψυχῆς τὴν ἀθανασίαν καὶ εἰς ἀνταπόδοσιν τῶν πράξεων. Ἀπὸ τῆς δεκάτης πέμπτης ἐκατονταετηρίδος ἐκκλησίας οὐδὲ κλῆρον δὲν ἔχουσιν, αλλ' αἱ ἐκκλησίαι τῶν εἴναι τὰ δάση, καὶ τὰ καθήκοντα τῶν ιερέων ἐκπληροῦσιν οἱ γεροντότεροι ἐκάστης φυλῆς, ιστάντες σταυρὸν ἀκατέργαστον ἐμπρὸς δένδρου ἀπαξ καθ' ἐδρομάδα, εἰς ἀορίστους ἡμέρας, καὶ ἐμπρὸς αὐτοῦ θύοντες χριὸν ἢ τράγον ἢ καὶ θοῦν ἐνίστε μετὰ δὲ τὴν θυσίαν παρακάθηνται εἰς κοινὸν συμπόσιον διανέμονται τὸ σφάγιον, ὡς εἰς τὰς ἀρχαὶς Ἑλληνικὰς θυσίας. Ή μεγάλη τῶν δὲ ἑορτὴ εἴναι τὸ Πάσχα, καὶ θύουσι μὲν τότε δοις ὅμοι κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, αλλ' ἐκάστη οἰκογένεια ἑορτάζει αὐτὸ κατ' ἄλλην ἡμέραν, κατακλειομένη εἰς τὴν ίδιαν οἰκίαν.

Αἱ οἰκίαι τῶν Κιρκασίων εἰσὶν ἀθλιαι καλύβαι πήλιναι καὶ ἀχυροσκεπεῖς, διεσκορπισμέναι ἐπὶ τῶν έραχῶν, ἢ ἡνωμέναι ἀνὰ ὄκτω ἢ δέκα ὅμοι, καὶ περικυλούμεναι ὑπὸ ὄχυροῦ τοτέον. Ως πρὸς τὴν ἀνατροφὴν τῶν νέων ἡ συνήθειά των εἴναι παράδοξος, διότι δὲν ἀνατρέφουσι τοὺς νίούς των οἱ ἕδιοι, ἀλλ' ἀμμα φθάσον ὁ παῖς εἰς ἡλικίαν ἐννέα ἢ δέκα ἔτῶν, παραδίδουσιν αὐτὸν εἰς συγγενῆ τινα ἢ φίλον, δστις χρεωστεῖ νὰ τὸν ἀναθρέψῃ καὶ διδάξῃ τὴν τέχνην τῶν ὅπλων καὶ τὴν ἱππασίαν. Όταν δὲ ἀποπερατωθῇ ἡ ἀνατροφή του, τότε ὁ παιδαγωγὸς του τὸν φέρει ἐν παραταξὶ πρὸς τοὺς γονεῖς, καὶ ἔκτοτε θεωρεῖται ὡς συνδεόμενος μετ' αὐτῶν διὰ δεσμῶν συγγενεῖας.

Τὸ αἰσθημα τῆς ἀντεκδικήσεως εἴναι δέσύτατον παρ' αὐτοῖς, καὶ αἷμα ἀντὶ αἵματος μέχρις ἐσχάτης γενεᾶς εἴναι ὁ Βάρβαρος νόμος των εἰσὶ δὲ προσέτι καὶ ἀξενεῖ, καὶ, ὡς εἰς τὴν ἀρχαίαν Ταυρίδα, οὐδεὶς ξένος καταπλέει εἰς αὐτοὺς ἀκινδύνως, ἐκτὸς ἂν ἔχῃ παρ' αὐτοῖς γνώριμόν τινα, οὗ τὸ ὄνομα νὰ τὸν προστατεύῃ. Αἱ γυναῖκες ἀπολαμβάνουσι πολλὴν παρ' αὐτοῖς ἐλευθερίαν, καὶ παρευείσκονται καὶ

ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ ΚΙΡΚΑΣΙΟΣ.

εἰς ὅλας τῶν ἀνδρῶν τὰς συνελεύσεις· εἰς αὐτὰς δὲ εἴναι ἀνατεθειμένη ὅλη ἡ ἐπιμέλεια ὅχι μόνον τοῦ ἰδίου οἴκου, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν οἰκων ὅσοι ἔχουσιν ἀνάγκην αὐτῶν, διότι ἡ ὑπηρεσία τῶν ἀνδρῶν ἐν γένει θεωρεῖται ὡς καθῆκον αὐτῶν.

Τοιαύτη εἴναι τὴν σήμερον ἡ Κολχίς, ητίς μετὰ τοὺς Βυζαντινοὺς ὑποταγεῖσα εἰς τοὺς Τούρκους καὶ ἐπειτα εἰς τοὺς Ρώσους, ἀμφισθητεῖ πρὸ τινῶν ἐτῶν τὴν αἱματηρὰν καὶ ἀγριαν ἀνεξαρτησίαν της.

Ο ΓΥΝΟΜΗΣ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΝΕΩΤΑΤΟΝ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ.

Μεταρρασθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

Ὕπο * * *

(Συνέχεια. Ιδὲ φυλλάδιον Κ').

Γ'.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ.

Οἱ Ράουλ διεισθύνθη πρὸς τὴν καλοῦσαν αὐτὸν νεάνιδα· ἐπειτα διαμιᾶς ἐστάθη.

— Άλλ' ὁ ἵππος μου, κυρία, εἶπε.

— Αὐτὸ σὲ συγχύζει! Εἰς τὴν πρώτην αὐλὴν εὐρίσκεις παράπηγμα· ἐκεῖ δέσε τὸν ἵππον σου, καὶ ἔλα εύθυς.

— Ορίσμός σου, κυρία μου.

Οὔτε τέσσαρα λεπτὰ δὲν ἐβράδυνεν ὁ Ράουλ κάμηρ ὅ, τι παρηγγέλθη· καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μικρὰν θύραν, διότι εἶδεν εἰς τὸ σκύτος τὴν μυστηριώδην του ὁδηγήτριαν, περιμένουσαν αὐτὸν εἰς τὰς πρώτας έθιμιδας ἐλικοειδούς κλίμακος.

— Εγεις ἀρχετὴν γενναιότητα νὰ μὲ ἀκόλουθήσῃς, κύριε περιπλανώμενε ἵπποτα; ήρώτησεν ἡ νεᾶνις γελῶσα, διότι εἶδε τὸν Ῥάον μίαν στιγμὴν διστάζοντα.

Ο Ῥάον πρὸς ἀπόκρισιν ὥρμησε κατόπιν τῆς εἰς τὴν ζοφερὰν κλίμακαν. ἀνέβησαν οὕτω τρία πατώματα, αὐτὸς κατόπιν ἑκείνης, ἐγγίζων μὲ τὰς χειράς του, οὐάνις ἔζητε τὰς κιγκλίδας, τὸ προστριβόμενον εἰς τοὺς δύω τῆς κλίμακος τοίχους μεταξύτον τῆς ἐνδυμα. οὐάνις δὲ πάλιν ὁ Ῥάον ἐπρόσκοπτεν, ἡ ὀδηγήτρια αὐτοῦ ἐφώναζε σοβαρὰ σιντ, καὶ ἀπλούς πρὸς αὐτὸν τὴν γλυκεῖαν καὶ εὐώδη χειρά της.

— Καὶ αὐτὸν τὸν τρόπον ἤμουν καλὸς εἰς τὸν ἐπάνω πύργον τοῦ φρουρίου ν' ἀναβῶ, χωρὶς νὰ αισθανθῶ τὸν κόπον, εἶπεν ὁ Ῥάον.

— Αὐτὸς σημαίνει, κύριε, διότι σὲ κυριεύει ἀμηχανία καὶ κόπος καὶ ἀνησυχία πολλὴ· ἡσύχασε δμως, ἰδού ἐφθάσαμεν.

Η νεᾶνις τότε ἐσπρωᾶε μικράν τινα θύραν, ἥτις, εὐθὺς καὶ διαμιᾶς, ἔχουσε πλημμύραν φωτὸς εἰς τὸ διάζωμα τῆς κλίμακος, εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ὁπίσσας ἐφάντον ὁ Ῥάον κρατούμενος ἀπὸ τὰς κιγκλίδας.

Η νεᾶνις ἐπροχώρει πάντοτε· ὁ Ῥάον τὴν ἡκολούθει· ἐμβήκεν ἑκείνη εἰς ἔνα τῶν θαλάμων ἐμῆκε καὶ αὐτὸς κατόπιν.

Ἄμα πεσὼν εἰς τὴν παγίδα, ἤκουσε κραυγὴν μεγάλην, ἐστράφη, καὶ εἶδεν, ὡς δύω θήματα πλησίον του, τὰς χειρας ἔχουσαν ἐνωμένας, τοὺς ὄφθαλμοὺς κλειστούς, τὴν ὥραιαν ἑκείνην νέαν, τὴν ξανθήν, μὲ τοὺς γαλανοὺς ὄφθαλμοὺς καὶ μὲ τοὺς λευκοὺς ὄμοις, ἥτις, γνωρίσασα αὐτὸν, τὸν εἶχεν ὄνομάσει Ῥάον!

Τὴν εἶδε, καὶ τόσον ἔρωτα, καὶ τόσην εὐδαιμονίαν ἐμάντευσεν εἰς τὴν ἔκφρασιν τῶν βλεμμάτων της, ὡςτε ἐπεσε γονατιστὸς εἰς τὴν μέσην τοῦ θαλάμου, μουρμουρίζων καὶ αὐτὸς τὸ ὄνομα τῆς Λουΐζας.

— Ά! Μονταλάι! Μονταλάι! εἶπεν ἡ Λουΐζα στενάζουσα· εἶναι μυγάλη ἀμαρτία νὰ γελᾷ κάνεις τὸν ἄλλον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

— Εγώ! σ' ἔγέλασα;

— Ναι, μοῦ λέγεις διότι πηγαίνεις κάτω νὰ μάθης τὰ νέα, καὶ μοῦ φέρεις ἔδω τὸν κύριον!

— Εἴρεπε θέλαια νὰ τὸν φέρω. Καὶ πᾶς ἄλλεως θὰ ἐλάμβανε τὴν ἐπιστολὴν σου;

Εἶπε δὲ ταῦτα δακτυλοδεικτοῦσα τὴν ἐπιστολὴν, ἥτις ἦτον ἀκόμη ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ο Ῥάον ὥρμησε νὰ τὴν λάβῃ ἀλλ' ἡ Λουΐζα, προφθάνουσα, μαλονότι ἐκινήθη μὲ δισταγμὸν σωματικὸν ἀξιοπαρατήρητον, ἀπλωσε τὴν χεῖρα νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Ο Ῥάον λοιπὸν ἀπήντησε τὴν χεῖρα ταύτην χλιαράν καὶ τρέμουσαν τὴν ἐλαθεν εἰς τὰς χειράς του, καὶ μὲ τόσον σέλας τὴν ἐπλησίασε εἰς τὰ χειλή του, ὡςε ἀπέθεσεν ἐπ' αὐτῆς φύσημα μᾶλλον παρὰ φίλημα.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ἡ κυρία Μονταλάι ἐπήρε τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ἐδίπλωσεν ἐπιμελῶς εἰς τρία, κατὰ τὰν συνήθειαν τῶν γυναικῶν, καὶ τὴν ἔβαλεν εἰς τὸ στήθος της.

— Μὴ φοβᾶσαι, Λουΐζα, τῆς εἶπεν, ὁ κύριος αὐτὸς δὲν δέν ἡμπορεῖ νὰ τὴν λάβῃ, καθὼς ὁ ἀποθανὼν βασιλεὺς Λουδοβίκος ὁ ΙΙ' δὲν ἐλάμβανε τὰ γραμμάτια ἀπὸ τὴν μέσην τῆς κυρίας Λέτεφώρ.

Ο Ῥάον ἐκοκκίνισε Ἐλέπων τὸ μειδίαμα τῶν δύω νέων, καὶ δὲν ἐπαραθήρησεν διτὶ ἡ χειρὶς τῆς Λουΐζας εἰλησε μεταξὺ τῶν χειρῶν του.

— Θαυμάσαι! εἶπεν ἡ Μονταλάι, μ' ἐσυγχώρησες λοιπὸν, Λουΐζα, διτὶ σοῦ ἐφερε τὸν κύριον· καὶ σὺ, κύριε, δὲν ὄργιζεσαι πλέον κατ' ἐμοῦ διτὶ μὲ ἡκολούθησες καὶ εἶδες τὴν κυρίαν. Αφοῦ λοιπὸν ἔγινεν ἡ εἰρήνη, ἀς διμιλήσωμεν ὡς παλαιοὶ φίλοι. Παρουσιάσε με, Λουΐζα, εἰς τὸν κύριον Βραζελόνην.

— Κύριε ὑποκόμη, εἶπεν ἡ Λουΐζα μὲ τὴν σοβαράν της χάριν καὶ τὸ ἀφελές της μειδίαμα, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σου παρουσιάσω τὴν κυρίαν Αὔραν Μονταλάι, νεάνιδα τῆς τιμῆς τῆς Αὔτης Βασιλικῆς Ὕψηλότητος τῆς ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ, καὶ περὶ πλέον φίλην μου, ἐγκάρδιον φίλην μου.

Ο Ῥάον ἐπροσκύνησε τυπικώτατα.

— Καὶ ἐμὲ, Λουΐζα, εἶπε, δὲν μὲ παρουσιάζεις ἐπίσης εἰς τὴν κυρίαν;

— Ω! σὲ γνωρίζει! τὰ γνωρίζει ὅλα!

Η ἀφέλεια τῶν λόγων τούτων ἐκάμει τὴν μὲν Μονταλάι νὰ γελάσῃ, τὸν δὲ Ῥάον νὰ στενάξῃ στεναγμὸν ἥδονῆς, διότι ἔξηγησεν οὕτω τοὺς λόγους ἑκείνους· « Γνωρίζει ὅλον τὸν ἔρωτά μας. »

— Τὰ φιλοφρονήματα ἐτελείωσαν, κύριε ὑποκόμη, εἶπεν ἡ Μονταλάι· ἴδου θρονίον, κάθησε καὶ εἰπέ μας γρήγορα τὴν εἰδησιν τὴν ὅποιαν τρέχων μᾶς φέρεις.

— Τοῦτο, κυρία μου, δὲν εἶναι πλέον μυστήριον· ὁ βασιλεὺς, μεταβαίνων εἰς Πουατίε, καταλύει εἰς Βλουᾶ, πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Βασιλικῆς Του Ὅψηλότητος.

— Ο βασιλεὺς! ἔδω! ἐφώναξεν ἡ Μονταλάι, κτυποῦσα τὴν μίαν μὲ τὴν ἄλλην χειρά της. Θὰ ἴδουμεν λοιπὸν τὴν αὐλήν! Τὸ καταλαμβάνεις, Λουΐζα; τὴν ἀλλητικὴν αὐλήν τῶν Παρισίων! Ω! Θεέ μου! καὶ πότε τοῦτο, κύριε;

— Ισως καὶ ἀπόψε, κυρία μου· αὔριον δὲ θεάσαις.

Η Μονταλάι ἔδειξε· διὰ τῶν κινημάτων τῆς δυσαρέσκειαν.

— Καὶ νὰ μὴν ἔχωμεν καιρὸν νὰ ἐτοιμασθοῦμεν! νὰ ἐτοιμάσωμεν φόρεμα χοροῦ! ἔδω εἰμεθα ὀπίσω κατὰ τοὺς συρμοὺς ὡς Πολωναί! Θὰ δμοιάζωμεν μὲ τὰς εἰκόνας τοῦ καιροῦ τοῦ Δ' Ἐρρήκου... Α! κύριε, κακὴν, κακὴν εἰδησιν μᾶς φέρεις!

— Πάντοτε ὠραῖαι! Θὰ ἡστε, κυρία μου.

— Ανοστον, μὰ τὴν ἀλήθειαν!... Θὰ ἡμεθα ὠραῖαι, ναι, διότι ἡ φύσις μᾶς ἐκάμει ὑποφερτάς· ἀλλὰ θὰ ἡμεθα γελοῖαι, διότι δ συρμὸς θὰ μᾶς ἔχῃ λησμονημένας.— Αλλοίμονον! γελοῖαι! Θὰ μὲ ἴδουν γελοῖαν, ὃ τι κακόν!

— Ποῖος, παρακαλῶ; εἶπεν ἀφελῶς ἡ Λουΐζα.

— Ποῖος; εἶσαι παράξενος, φιλτάτη μου!... Καὶ τι ἐρώτησις εἶναι αὐτὴ, σὲ παρακαλῶ; Θὰ μὲ ἴδουν, θὰ εἰπῇ,—διὸς δ κόσμος! θὰ εἰπῇ—οι αὐλεῖοι, οι ἄρχοντες· θὰ εἰπῇ—δ βασιλεὺς.

— Μὲ συγχωρεῖς, φιλτάτη μου· πλὴν ἐπειδὴ ἔδω διός δ κόσμος συνείθισε νὰ μᾶς βλέπῃ τοιαύτας δοποῖαι εἰμεθα...

— Πολὺ καλά, πλὴν αὐτὸ δ' ἀλλάξῃ, καὶ ἡμεῖς θὰ ἡμεθα γελοῖαι, καὶ διὰ τὸ Βλουᾶ ἀκόμη· διότε πλησίον μας; θὰ ἴδουν τοὺς συρμοὺς τῶν Παρισίων, καὶ

Θὰ νοήσουν δτι ήμεῖς εἶμεθα μὲ τὸν συρμὸν τοῦ Βλουᾶ . . . Τοῦτο, μὰ τὸν Θεόν, εἶναι ἀπελπισία.

— Παρηγορήσου, κυρία μου.

— Α! φθάνει! τὸ κάτω κάτω, τόσῳ χειρότερα δι' ὅσους δὲν θ' ἀρέσω! εἶπε φιλοσοφικῶς ἡ Μονταλαί.

— Αὐτοὶ θὰ ἔναι πολὺ παράξενοι, ἐπανέλαβεν δὲ Ράούλ, πιστὸς πάντοτε εἰς τὸ σύστημα τῆς κανονικῆς ἀδροφροσύνης του.

— Εὐχαριστῶ, κύριε ὑποκόμη. Ἐλέγαμεν λοιπὸν δτι ὁ Βασιλεὺς ἔρχεται εἰς Βλουᾶ.

— Μὲ δὲν τὴν τὴν αὐλήν.

— Αἱ κύριαι Μαντσίνη θὰ ἔναι;

— Οχι, κυρία μου.

— Άλλ' ἐπειδὴ ὁ Βασιλεὺς, λέγουν, δὲν ἥμπορεῖ νὰ κάμῃ χωρὶς τὴν κυρίαν Μαρίαν . . .

— Εν τούτοις, κυρία μου, ὁ Βασιλεὺς πρέπει νὰ ἐνδώσῃ, διότι ὁ κύριος καρδινάλιος τὸ θέλει. Ἐξορίζει τὰς ἀνεψιάς του εἰς Βρουάζ.

— Αὐτός! ὁ τὸν ὑποκριτήν!

— Σιωπή! εἶπεν ἡ Λουΐζα, φέρουσα τὸν δάκτυλὸν της εἰς τὰ ρόδοχρα χείλη της.

— Καλέ! καὶ ποῖος μὲ ἀκούει; Λέγω δτι ὁ γέρων Μαζαρίνος Μαζαρίνης εἶναι ὑποκριτής, καὶ ἄλλο δὲν ἐπιθυμεῖ παρὰ νὰ κάμῃ τὴν ἀνεψιάν του βασιλισσαν τῆς Γαλλίας.

— Οχι δά, κυρία μου: διότι ὁ κύριος καρδινάλιος, ἀπ' ἐναντίας, συντρέχει νὰ νυμφευθῇ ἡ Αὔτοῦ Μεγαλειότης τὴν Βασιλόπαιδα τῆς Ισπανίας Μαρίαν Θερζίαν.

Η Μονταλαί ἐκύτταξε κατὰ πρόσωπον τὸν Ράούλ καὶ τοῦ εἶπε.

— Πιστεύετε αὐτοὺς τοὺς μύθους, σεῖς οἱ Παρισινοί; Τότε λοιπὸν εἶμεθα γνωσικώτεροι ἡμεῖς εἰς Βλουᾶ.

— Κυρία μου, ἀν ὁ Βασιλεὺς περάσῃ ἐκεῖθεν τοῦ Πουατιέ καὶ μεταβῇ εἰς Ισπανίαν, ἀν τὰ ἀρθρα τοῦ προκοσμφόνου ἐσυμφωνήσουν μεταξὺ τοῦ κυρίου Λουδοβίκου Ἀρου καὶ τῆς Ἐξοχότητός Του, ἐν νοεῖς Βέβαια δτι αὐτὰ δὲν εἶναι πλέον παιγνίδια.

— Α ναι! πλὴν ὁ Βασιλεὺς εἶναι Βασιλεὺς, νομίζω.

— Μάλιστα, κυρία μου, πλὴν καὶ ὁ καρδινάλιος εἶναι καρδινάλιος.

— Δὲν εἶναι λοιπὸν ἀνθρωπὸς ὁ Βασιλεὺς; δὲν ἀγαπᾷ τὴν Μαρίαν Μαντσίνη;

— Τὴν λατρεύει.

— Τὸ λοιπόν! θὰ τὴν νυμφευθῇ. θὰ ἔχωμεν πόλεμον μὲ τὴν Ισπανίαν, ὁ κύριος Μαζαρίνος θὰ ἔσοδεύσῃ ὅλιγα ἀπὸ τὰ ἑκατομμύρια ἐκεῖνα τὰ δοποῖα ἔχει κατὰ μέρος, οἱ εὐγενεῖς μας θὰ κάμουν ἀνδραγαθίας ἐναντίον τῶν ὑπερηφάνων Καστιλίων, καὶ πολλοὶ θὰ μας ἐπιστρέψουν στεφανωμένοι μὲ δάφνας, καὶ ἡμεῖς θὰ τοὺς στεφανώσωμεν μὲ μυρσίνας. ίδού πῶς ἐννοῶ ἔγω τὴν πολιτικήν.

— Μονταλαί, εἰσαι τρελλή, εἶπεν ἡ Λουΐζα, καὶ πᾶσα ὑπερβολὴ σὲ ἐλκύει, καθὼς ἡ φλόγα τὴν πεταλοῦδαν.

— Ήσύ, Λουΐζα, εἰσαι τόσον γνωστική, ὥστε δὲν θ' ἀγαπήσους ποτέ.

— Οι! εἶπεν ἡ Λουΐζα, μὲ ὑφος τρυφερῶς ἐπιπληκτικῶν κατέβλασθε λοιπόν, Μονταλαί! Η Βασι-

λομήτωρ ἐπιθυμεῖ νὰ νυμφεύσῃ τὸν οἰόν της μὲ τὴν Βασιλόπαιδα τῆς Ισπανίας. Θέλεις νὰ παρακούσῃ ὁ Βασιλεὺς τὴν μητέρα του; εἶναι ίδιον καρδίας Βασιλικῆς ως αὐτοῦ νὰ δώσῃ τὸ κακὸν παράδειγμα; Όταν οἱ γονεῖς ἐμποδίζουν τὸν ἔρωτα, ἀς διώξωμεν τὸν ἔρωτα!

Καὶ, ταῦτα λέγουσα, ἡ Λουΐζα ἀνεστέναξεν· δὲ Ράούλ ἔνευσε κάτω τοὺς ὄφθαλμοὺς ως στανοχωρούμενος· ἡ δὲ Μονταλαί ἀρχίσε νὰ γελᾷ.

— Εγώ δὲν ἔχω γονεῖς, εἶπε.

— Βέβαια εἰδήσεις περὶ τῆς ὑγείας τοῦ κυρίου κόμητος τῆς Φέρας, εἶπεν ἡ Λουΐζα μετὰ τὸν στεναγμὸν τοῦτον, διστις εἶχεν ἀνακαλύψει τόσους πόνους εἰς τὴν εὐγλωττὸν αὐτοῦ διάχυσιν.

— Οχι, κυρία μου, ἀπεκρίθη ὁ Ράούλ, δὲν ἐπεσκέψθην ἀκόμη τὸν πατέρα μου· ἐπήγανεν εἰς τὴν οἰκίαν του, δταν ἡ κυρία Μονταλαί ηθέλητε νὰ μὲ σταματήσῃ· ἐλπίζω πῶς εἶναι καλὰ ὁ κύριος κόμης. Δέν ἤκουσες Βέβαια τίποτε ἐναντίον δὲν εἶναι ἀλήθεια;

— Τίποτε, κύριε Ράούλ, τίποτε, μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ!

Καὶ τοὺς λόγους τούτους παρηκολούθησε σιωπὴ, διαρκούσσης τῆς υποίας δύνω ψυχαὶ, ἀκολουθοῦσαι τὴν αὐτὴν ίδεαν, συνενοήθησαν ἐντελῶς, καὶ χωρὶς τὴν συνδρομὴν κάνενδος Βλέμματος.

— Α θεέ μου! ἐφώναξεν αἰφνιδίως ἡ Μονταλαί, καπτοίος ἀναβάτινει! . . .

— Ποῖος τάχα εἶναι; εἶπεν ἡ Λουΐζα, καὶ ἐσηκώθη τρομασμένη.

— Σᾶς ἐνοχλῶ κατὰ πολλά· ἐστάθη Βέβαια ἀδιάκριτος, ἐτράβυτεν δὲ Ράούλ εἰς ἄκρον στενοχωρούμενος.

— Εἶναι πάτημα Βαρύ, εἶπεν ἡ Λουΐζα.

— Άν ἔναι ὁ κύριος Μαλικόρνης, ἐπανέλαβεν ἡ Μονταλαί, ἀς μὴ ταραχοῦμεν.

Η Λουΐζα καὶ δὲ Ράούλ ἐκυττάχθησαν, ως ἔρωτῶντες ἀλλήλους ποῖος δ κύριος Μαλικόρνης.

— Μή σᾶς μέλη, ἡκολούθησεν ἡ Μονταλαί, αὐτὸς δὲν εἶναι ζηλότυπος.

— Πλὴν, κυρία μου . . . εἶπεν δὲ Ράούλ.

— Καταλαμβάνω . . . Καλὰ λοιπόν! εἶναι μυστικὸς καθὼς ἔγω.

— Θεέ μου! ἐφώναξεν ἡ Λουΐζα, ητίς εἶχεν ἀκουμβήσει τὸ αὐτὸν της εἰς τὴν ἡμίκλειστον θύραν, γνωρίζω τὸ πάτημα τῆς μητρός μου!

— Η κυρία Σαυρεμῆ! ποῦ νὰ κρυφθῶ; εἶπεν δὲ Ράούλ, κρατῶν μὲ δρμὴν τὸ φόρεμα τῆς Μονταλαί, ητίς ἐφαίνετο δτι δὲν εὑρίσκετο σωστά εἰς τὰς φρένας της.

— Ναι, εἶπεν ἡ Μονταλαί, ναι, διακρίνω καὶ ἔγω τὸ κτύπημα τῶν σανδάλων. Εἶναι ἡ καλή μας μήτηρ! . . . Κύριε ὑποκόμη, κρίμε δτι κάτω τοῦ παραθύρου εἶναι λιθόστρωμα, καὶ τὸ ὑφος εἶναι πεντήκοντα ποδῶν!

Ο Ράούλ ἐκύτταξε τὸν ἔξωστην ἔξω φρενῶν, ἡ δὲ Λουΐζα, ἀρπάσασα τὸν Βραχίονά του, τὸν ἔκρατησε.

— Καλὲ δά! τρελλὴ εἶμαι; εἶπεν ἡ Μονταλαί· δὲν ἔχω τὴν ἴματιοθήκην τῶν ἐπισήμων ἐνδύματων! Αὐτὴ τῷ ὄντι φαίνεται δτι ἐπίτιθες κατεσκευάσθη.

Καὶ ἦτον καιρὸς τῇ ἀληθείᾳ, διότι ἡ κυρία Σαιν-
ρεμή ἀνέβανε ταχύτερα παρὰ τὸ σύνθησιν ἔφθασε δὲ
εἰς τὸ διάζωμα καθ' ἥν στιγμὴν ἡ Μονταλαί, καθὼς
εἰς τὰς θεατρικὰς σκηνὰς τοῦ ἀπρόσπιτου, ἔκλειε τὴν
ἱματιοθήκην ἀκουμβοῦσα τὸ σῶμά της εἰς τὸν θύραν.

— Αἴ ! ἔφωναξεν ἡ κυρία Σαινρεμῆ, εἶσαι ἐδῶ,
Λουΐζα ;

— Ναί, κυρία μου, ἀπεκρίθη ὠγροτέρα παρ' ἄν
ἀπεδεικνύετο ἔνοχος μεγάλου ἐγκλήματος.

— Καλά ! καλά !

— Κάθησε, κυρία, εἶπεν ἡ Μονταλαί, προσφέρου-
σα τὸ θρονίον εἰς τὴν κυρίαν Σαινρεμῆ, καὶ θέτουσα
αὐτὸς εἰς τρόπον ὡςενά ἔχῃ στραμμένα τὰ νῶτα πρὸς
τὴν ιματιοθήκην.

— Εὔχαριστω, κυρία Λούζα, εὐχαριστῶ· ἔλα γρά-
γορα, κόρη μου, ἀς πηγαίνωμεν.

— Ποῦ θέλεις νὰ πηγαίνω, κυρία μου;

— Ποῦ ; εἰς τὴν οἰκίαν μας· καιρὸς δὲν εἶναι
νὰ ἔτοιμασθης ;

— Πῶς ὥρισες, κυρία μου; εἶπεν ἡ Μονταλαί, προ-
παθοῦσα νὰ δέξῃ ἀποίκιν, τόσον ἐφυεῖτο ἀνοησίαν
τινά ἐκ μέρους τῆς Λουΐζας.

— Δὲν ἤξευρετε λοιπὸν τὰ νέα ; εἶπεν ἡ κυρία
Σαινρεμῆ.

— Καὶ ποῖα νέα, κυρία μου, θέλετε νὰ ἤξευρουν
δύω κοράσια εἰς τοῦτον τὸν περιστερεῶνα ;

— Καὶ πῶς ; . . . δὲν εἴδετε κάνενά ; . . .

— Κυρία μου, δύμιλες αἰνιγματωδῶς, καὶ ἀνη-
λεῶς μᾶς έσανιζεις ! ἔφωναξεν ἡ Μονταλαί, ήτις,
τρομάζουσα διότι ἔδειπε τὴν Λουΐζαν ἐπὶ τὸ μᾶλ-
λον ὠχράν γινομένην, δὲν ἤξευρε τὶ μέσον νὰ μετα-
χειρισθῇ.

Τέλος πάντων ἀνεκάλυψεν εἰς τὴν σύντροφόν της
Ἐλέμημα σαρέστατον, ἐλέμημα ἀπ' ἔκεινα, τὰ ὄποια
κάμηνον καὶ τὸν τοῖχον νὰ ἐννοήσῃ. Ἡ Λουΐζα ἔ-
δειγνεν εἰς τὴν φίλην της τὸν πῖλον, τὸν ἀτυχῆ
πῖλον τοῦ 'Ραούλ, κείμενον ἐκτάδην ἐπὶ τῆς τρα-
πέζης.

Ἡ Μονταλαί ἐβρίσφη εἰς τὸ ἐμπροσθεν, καὶ, ἀρ-
πάσασα αὐτὸν μὲ τὴν ἀριστερὰν χειρά, τὸν ἐπέρα-
σεν ὅπισθεν αὐτῆς εἰς τὴν δεξιὰν, καὶ, ἐνῷ ὥμι-
λει, τὸν ἔκρυψε.

— Σᾶς τὰ λέγω λοιπὸν, εἶπεν ἡ κυρία Σαινρεμῆ·
ταχυδρόμος ἔφθασεν ἀναγγέλλων τὴν προσεχῆ ἀφίξεων
τοῦ Έσαιλέως. Βλέπετε λοιπὸν, θυγατέρες μου, ὅτι
πρέπει νὰ φανῆτε ώραιαι !

— Γρήγορα ! γρήγορα ! ἔφωναξεν ἡ Μονταλαί,
ἀκολούθησε τὴν κυρίαν μητέρα σου, Λουΐζα, καὶ ἀ-
φίσαστε με νὰ ἔτοιμάσω τὸ καλόν μου φόρεμα.

Ἡ Λουΐζα ἐσκηώθη, ἡ δὲ μήτηρ της, λαβοῦσα αὐ-
τὴν ἀπὸ τὴν χειρά, τὴν ἔσυρε πρὸς τὸ διάζωμα.

— Εἴλα, τῆς εἶπε.

Καὶ σιγαλώτερα·

— Άφους ἐμποδίζω νὰ ἔλθης εἰς τὴν Μοντα-
λαί, διατί ἔρχεσαι ;

— Κυρία μου, εἶναι φίλη μου. Ἐπειτα, μόλις εἰ-
γα φύλασσει.

— Δὲν ἔκρυψη κάνεις ἐμπροσθέν σου ;

— Κυρία μου !

— Εἰδία πῖλον ἀνδρός, σοῦ λέγω. Τὸν πῖλον
ἔκεινου τοῦ ἀγρέλου, τοῦ κακοήθους !

— Κυρία μου ! ἔφωναξεν ἡ Λουΐζα.

— Τοῦ θρωμεροῦ ἔκεινου Μαλικόρνου ! Τιμία κό-
ρη νὰ συγνάζῃ τοιουτοτρόπως . . . ! Ἐντροπή !

Καὶ αἱ φωναὶ ἔχαθησαν εἰς τὰ θάθη τῆς μικρᾶς
κιλίμακος.

Ἡ Μονταλαί δὲν ἔχασεν οὔτε λέξιν τῆς ὄμι-
λας ταύτης, τὴν δύοισαν ἡ ἥχη ἀντέπεμπεν εἰς αὐ-
τὴν ὡς διὰ χωνεύουσα.

Ἐσήκωσε τότε τοὺς ὄμοιους, καὶ, θλέπουσα τὸν
'Ραούλ δστις, ἔξερχόμενος τῆς ιματιοθήκης, εἶχεν ἀ-
κροασθῆ ἐπίστης !

— Πτωχὴ Μονταλαί ! εἶπε, θῦμα τῆς φίλας ! . . .
Πτωχὴ Μαλικόρνη ! . . . θῦμα τοῦ ἔρωτος !

Καὶ ἐσταμάτησε κυττάζουσα τὸ τραγικωμάτικὸν
πρόσωπον τοῦ Ραούλ, δστις ἐπειράζετο δτι εἰς μίαν
ἡμέραν ἀνεκάλυψε τόσα μυστήρια.

— Ω ! κυρία μου, εἶπε, πῶς ν' ἀνταμείψω τό-
σας ἀγαθότητας ;

— Θὰ τὰς λογαριάσωμεν μίαν ἡμέραν, ἐπανέλα-
βειν ἡ Μονταλαί κατὰ τὸ παρόν φύγε, κύριε ὑπο-
κρηπη, καθότι ἡ κυρία Σκινρεμῆ δὲν εἶναι πολὺ συγ-
καταθατική, καὶ, ἀν φανερώσῃ τίποτε, ἥμπορει νὰ
γείνη κατ' οίκον ἔρευνα, καὶ νὰ ἔχῃ λυπηρὰς συνεπειάς
διὶ ὅλους ἡμᾶς. Τίγλαινε !

— Πλὴν ἡ Λουΐζα . . . Πῶς νὰ μάθω ; . . .

— Πήγαινε ! πήγαινε ! Ο θασιλεὺς Λουδοζίκος δ
ΙΑ ἤξευρε τὶ ἔκαμψεν ὅταν ἐφεῦρε τὸ ταχυδρομεῖον.

— Άλλοιμονον ! εἶπεν ὁ Ραούλ.

— Καὶ δὲν εἶμαι ἔγῳ ἐδῶ ἥτις ἀξίζω δλα τὰ
ταχυδρομεῖα τοῦ Έσαιλέου ; Γρήγορα ! τὸν ἵππον σου
εύθυνε ! Καὶ ἀνὴ κυρία Σαινρεμῆ ἀναβῆ πάλιν νὰ μὲ
νουθετήσῃ, νὸ μὴ σ' εὔρη πλέον ἐδῶ.

— Θὰ τὸ ἔλεγε τοῦ πατρός μου, δὲν εἶναι ἀλή-
θεια ; ἐμουρμούρισεν ὁ Ραούλ.

— Καὶ θὰ εἴχες ἐπιπλήξεις ! Αἴ ! ὑποκόμη, φαί-
νεται δτι ἔρχεσαι ἀπὸ τὴν αὐλήν εἶσαι δειλὸς ὡς ὁ
θασιλεὺς. Τί δαίμονα ! ἡμεῖς εἰς Βλουᾶ δὲν φρον-
ζούμεν τόσον διὰ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ πατρός !
Βρώτησε τὸν Μαλικόρνην.

Καὶ, ταῦτα εἰποῦσα, ἡ ζωηρὰ κόρη ἔσπρωξε τοὺς ὄ-
μοιους τοῦ Ραούλ πρὸς τὴν θύραν· οὗτος δὲ, καταβὰς
εἰς τὰ πρόθυρα, εὔρεν ἔκει τὸν ἵππον του, ἵππευσεν ἀ-
μέσως καὶ ἔψυγεν ως νὰ εἴγε κατόπιν του τοὺς ὄκτω
φύλακας τοῦ Δεσποτού.

Δ'

ΠΑΤΗΡ ΚΑΙ ΖΙΟΣ.

Ο Ραούλ ηκολούθησε τὸν γνωστότατον καὶ προσ-
φύλεστατον εἰς τὰς ἐνθυμήσεις του δρόμου, δστις
ἀπὸ Βλουᾶ ἔφερεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κόμητος τῆς
Φέρας.

Ο ἀναγνώστης μᾶς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὸν κόπον
νέας περιγραφῆς τῆς κατοικίας ταύτης, διότι εἰσήλ-
θαμεν ἄλλοτε δμοῦ καὶ τὴν γνωρίζει. Ή μόνη μετὰ τὸ
τελευταῖον ἔκεινο ταξείδιον μεταβολὴ ἡτον δτι οἱ
τοῖχοι ἀπέκτησαν θαφὴν θαυμτέραν, καὶ αἱ πλίνθοι
χρώματα καλκοῦ ἀρμονικώτερον· τὰ δένδρα αὔξησαν,
καὶ μερικὰ ἔξ αὐτῶν τὰ δποῖα ἄλλοτε μόλις ἀ-
πλοναν τοὺς ἀδυνάτους των θραχίονας ὑπεράνω τῶν
φραγμῶν, στρογγύλα ἡδη, ὄλουμανη, πυκνόφυλλα,
ἔριπταν μαρκάν, ὑπὸ τὰ γυλώδη των κλωνάρια, τὴν
παχεῖαν σκιάν, καὶ ἀνθη ἡ καρποὺς διὰ τοὺς δια-
βάτας.

Ο Ράούλ εἶδε μακρόθεν τὴν ὁξυτενῆ στέγην, τὰ δύο πυργία, τὸν ἐν τῷ μέσῳ τῶν πτελεῶν περιστερεῶνα, καὶ τὰς ἀγέλας τῶν περιστερῶν, περιστρεφομένας ἀδιακόπως, χωρὶς ποτὲ ν' ἀπομακρύνωνται, περὶ τὸν κῶνον τῶν πλίνθων, καθὼς περὶ ψυχήν γαληναῖαν περιστρέφονται αἱ γλυκεῖαι ἐνθυμητές.

Οὕταν ὁ Ράούλ ἐπλησίασεν, ἤκουε τὸν κρότον τῶν τροχαλιῶν, τριζουσῶν ὑπὸ τὸ βάρος ὅγκωδῶν κάδων· τοῦ ἔφαντη ἐπίσης ὅτι ἤκουε τὸν γοερὸν ἥχον τῶν εἰς τὸ φρέαρ μεταπιπτόντων ὑδάτων, ἥχον μελαγχολικὸν, πένθιμον, ἐπίστημον, προσβάλλοντα τὴν ἀκοὴν τῶν παιδίων καὶ τῶν σκεπτικῶν ἀνδρῶν, εἰς τρόπον ὥστε ποτὲ νὰ μὴ λησμονῆται· ἥχον, τὸν δόποιον οἱ ἄγγειοι ποιηταὶ ὄνομάζουσι σπλάσσον, οἱ ποιηταὶ τῶν ἀράβων γαστατίω, οἱ δὲ Γάλλοι, οἵτινες ἐπιθυμοῦν καὶ αὐτοὶ νὰ ἦναι ποιηταὶ, δὲν ἡμποροῦν ἄλλως νὰ μεταφράσουν, εἰμὴ διὰ περιφράσεως ἔντηγουμένης οὗτα πως· *Κρότος* ὕδατος καταρρέοντος ἐπὶ τοῦ ὕδατος.

Εἶχε παρέλθει πλέον τοῦ ἔτους ἀφοῦ ὁ Ράούλ δὲν εἶχεν ἰδεῖ τὸν πατέρα του. Καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα εὑρίσκετο πλησίον τοῦ Πρίγκιπος.

Καθότι, μετὰ τὰς ταραχὰς τοῦ ἐμφυλίου πολέμου τῆς Σφρεδόνης, τῶν ὁποίων ἄλλοτε ἐπειράθηκεν νὰ ιστορήσωμεν τὴν πρώτην περίοδον, ὁ Λουδούκιος Κονδὲ εἶχε συνδιαλλαγὴν δημοσίως, ἐπισήμως καὶ εἰλικρινῶς μετὰ τῆς αὐλῆς. Καὶ καθ' ὅλην μὲν τὴν διάρκειαν τῆς ῥήξεως αὐτοῦ μετὰ τοῦ βασιλέως, ὁ πρίγκιψ οὗτος, εὐνῶν πρὸ πολλοῦ τὸν ὑποκόρυτα τῆς Βραζελόνης, ματαίως ἐπρόσφερεν εἰς αὐτὸν ὅλα τὰ ἀγαθὰ ὅσα ἡμποροῦν νὰ θέλουν νεανικὴν καρδίαν· ὁ Κόμης τῆς Φέρας, ἀκριβῆς πάντοτε πυρητῆς τῶν ἀργῶν τῆς πίστεως καὶ τῆς φιλοθαυτείας, τὰς ὁποίας ἀνέπτυξε ποτὲ ἔμπροσθεν τοῦ οὐρανοῦ του εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ ἀγίου Διονυσίου κοιμητήρια, ὁ κόμης, λέγομεν τῆς Φέρας ἀπεποιήθη πάντοτε, ἐξ ὀνόματος τοῦ οὐρανοῦ του αὐτοῦ, ὅλα τὰ ἀγαθὰ ταῦτα· καὶ οὕτως, ἀντὶ ν' ἀκολουθήσῃ μάλιστα τὸν πρίγκιπα τοῦ Κονδὲ εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀνταρσίας του, ὁ ὑποκόρυτης ἤκολούθει τὸν στρατάρχην Τουρέν, ἀγωνίζομενον ὑπὲρ τοῦ βασιλέως. Μετὰ ταῦτα δὲ, ὅταν ὁ Τουρέν αὐτὸς ἐγκατέλιπε τὰς βασιλικὰς σημαῖας, ἐγκατέλιπε καὶ ὁ Ράούλ τὸν Τουρέν, καθὼς εἶχεν ἐγκαταλείψει πρότερον τὸν Κονδέ. Τὸν Ράούλ λοιπὸν, τὴν σταθερὰν ταύτην διαιγωγὴν ἀκολουθοῦντα, ἐπειδὴ καὶ ὁ Τουρέν καὶ ὁ Κονδέ ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἐνίκησαν ἀλλήλους, εἰμὴ δέ τοις ἐστράτευαν ὑπὸ τὴν σημαῖαν τοῦ βασιλέως, τὸν Ράούλ λέγομεν, ἀν καὶ νέον τὴν ἡλικίαν, ἐστεφάνωσαν δέκα νίκαι, χωρὶς οὐδεμία ἥττα ν' ἀμαυρώσῃ τὴν ἀνδρείαν ἢ τὴν συνείδησον αὐτοῦ.

Οὕτως ὁ Ράούλ, συμφώνως μὲ τὰς εὐχὰς τοῦ πατέρα του, ὑπηρέτησεν ἐπιμόνως καὶ παθητικῶς τὴν τύχην τοῦ βασιλέως Λουδούκιου τοῦ ΙΔ', ἀποφυγών διὰ τούτου τὰς κοινὰς καὶ ἀναποφεύκτους σχεδὸν τὸν καιρὸν ἐκεῖνον μεταβολὰς τοῦ φρονήματος.

Ο δὲ πρίγκιψ τοῦ Κονδὲ, ἀποκτήσας τὴν βασιλικὴν εὐνοίαν, ἐμεταχειρίσθη δλατὰ μέσα, καὶ κατὰ πρώτον τὸ προνόμιον τῆς ἀμνηστίας, εἰς τὸ νὰ ζητήσῃ καὶ ἄλλα μὲν πολλὰ τὰ ὁποῖα ἀπῆλανσε, καὶ μεταξὺ ἄλλων τὸν Ράούλ. Καὶ ὁ κόμης τῆς Φέρας, τὴν ἀμετάβλητον αὐτοῦ φρόνησιν ἀκολουθῶν, ἀπέ-

στειλε πάλιν εὔθυς τὸν Ράούλ εἰς τὸν πρύγκιπα τοῦ Κονδέ.

Ἔτος λοιπὸν, ὡς εἴπαμεν, εἶχε παρέλθει μετὰ τὸν τελευταῖον χωρισμὸν τοῦ πατέρος καὶ τοῦ οὐρανοῦ· κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐπιστολαὶ τινες ἐμαλάκωσαν μὲν, ἀλλὰ δὲν ἐθεράπευσαν, τῆς ἀπουσίας αὐτοῦ τὸν πόνον. Εἰδαμεν δὲν ὁ Ράούλ ἀφίνει εἰς Βλουᾶ ἀγάπην ἀλλην παρὰ τὴν οὐεκήν ἀγάπην.

Ἄς ὁμολογήσωμεν ὅμως χάριν δικαιοσύνης, ὅτι χωρὶς τὴν τύχην καὶ τὴν κυρίαν Μονταλαί, τοὺς δύο τούτους πειρασμοὺς τῆς ἀρέτης του, ὁ Ράούλ, μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας του, Οὐά ἐτρέχειν ἀπίειται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατέρος του, στρέφων μὲν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ πρὸς τὰ ὄπιστα, χωρὶς ὅμως νὰ σταθῇ οὔτε στιγμὴν, καὶ ἀν ἀκόμη ἔβλεπε τὴν Λουΐζαν τείουσαν πρὸς αὐτὸν τὰς ἀγκάλας.

Διὰ τοῦτο καὶ, κατὰ μὲν τὸ πρῶτον ημίσιο τοῦ δρόμου του, ὁ Ράούλ ἐσυλλογίζετο περίλυπος τὸ πασέλθον τὸ ὄπιον τόσον ταχέως ἐγκατέλειπε, δηλαδὴ τὴν ἐρωμένην του· κατὰ δὲ τὸ ἄλλο ημίσιο, ἐσυλλογίζετο τὸν φίλον τὸν ὄπιον ἔμελλε νὰ ἴδῃ, καὶ πρὸς τὸν ὄπιον μὲ ἀκράτητον ἐπιθυμίαν διευθύνετο.

Εὑρὼν τὴν θύραν τοῦ κήπου ἀνοικτὴν, ἔτρεξεν ἐφιππος ὑπὸ τὰς δενδροστοιχίας, χωρὶς ποσῶς νὰ προσέξῃ εἰς τὰς μεγάλας κατ' αὐτοῦ χειρονομίας ὡργισμένου τινὸς γέροντος, φοροῦντος πλεκτὸν μάλλινον ἔνδυμα ιοβαφοῦς χρώματος, καὶ πῖλον πλατύν ἐπὶ κεφαλῆς ἀπὸ παλαιὸν καὶ τετριμμένον ζελλούδον.

Ο γέρων οὗτος, ξετανίζων διὰ τῶν δακτύλων του πρασιάν τινα ρόδωνιῶν ναννοφυῶν καὶ λευκανθέμων, ἡγανάκτησεν ἰδίων ἵππον τρέχοντα τοιούτορπας ἐπὶ τῶν ἀμμοσκεπάστων καὶ ὠμαλοισμένων δρόμων τοῦ κήπου του.

Άφοῦ εἶδεν δὲν αἱ χειρονομίαι του ἀπέβησαν μάταιαι, ἐξεφώνησε δύνατα Ἄλ! καὶ τοῦτο ἔλασε τὸν ἵππον νὰ στρέψῃ πρὸς αὐτὸν τὴν κεφαλήν. Παρευθὺς τότε ἡ σκηνὴ μετεβλήθη, διότι, ἀμαὶ ἴδων τὸ πρόσωπον τοῦ Ράούλ, ὁ γέρων ἐκεῖνος ἀνώρθωσε τὸ κυρτὸν σῶμά του, καὶ ἀρχίσε νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν οἰκίαν, ἐπέμπων φωνὰς ἀνάρθρους καὶ διακεκομμένας, ως πάσχων ἀπὸ παροξυσμὸν χαρᾶς παράφρονος.

Ο δὲ Ράούλ, φιάσας εἰς τοὺς ἵππωνας, παρέδωκε τὸν ἵππον του εἰς ἔνα τῶν μικρῶν ὑπηρετῶν, καὶ ἀνέβη ἀνὰ δύο τὰς ἀσθμίδας τῆς πετρίνης κλίμακος μὲ ζωηροτάτην προθυμίαν.

Διαβάς ἀκολούθως τὸ πρόδομον, τὸ ἑστιατόριον καὶ τὴν αἴθουσαν, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ τινὰ, ἔφασεν εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ κυρίου κόμπητος τῆς Φέρας, ἐσπρωξεν αὐτὴν ἀνυπομόνως, καὶ ἐμβῆκε σχεδὸν χωρὶς νὰ περιμένῃ τὸ Εμβα, τὸ ὄπιον σοβάρα σηνάμα καὶ γλυκεῖα φωνὴν ἐπρόφερεν.

Ο κόμης ἐκάθητο ἐμπροσθεν τραπέζης σκεπασμένης ἀπὸ χαρτία πολλὰ καὶ Βιβλία. Καὶ ἦτον μὲν πάντοτε ὁ αὐτὸς ἐκεῖνος εὐγενής καὶ ὡραῖος ἀνήρ τῶν παρελθόντων χρόνων, εἰς τὴν εὐγενῆ δὲ ταύτην καὶ ὡραῖαν μορφήν του δι χρόνος εἶχε δώσει χαρακτῆρα ἐπισημότερον καὶ ἀξιοπρέπεστερον. Λευκὸν καὶ ἀριτίδων μέτωπον, ὑπὸ κόμην μακρὰν καὶ λευκὴν μᾶλλον παρὰ μέλαιναν, βλέμμα δέον καὶ ἡμέραν ὑπὸ νεανικὰ ὄφρύδια, μύσταξ λεπτός καὶ μόλις ἀρχίζων νὰ λευκαίνεται, ἐπισκιάζων χεῖλη ὡραίου καὶ ἀρδοῦ σχήματος, ως νὰ μὴν εἶχαν ποτὲ

ευσταλῆ ἀπὸ ἀνθρώπινα πάθη, ἀνάστημα εὐθὺς, εὐλύγιστον, χείρ ὡραιοτάτη μὲν, ἀλλ' ἵσχνῃ· ιδοὺ ποῖος ἦτον ἀκόμη ὁ ἔνδοξος ἀνὴρ, τὸν ὄποιον πολλὰ ἔνδοξα στόματα ἐξεθείσαν ἀλλοτε ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀθωνος. Ἐνυσχολείτο τότε διορθόνων τὰς σελίδας τετραδίου τινὸς χειρογράφου, γραμμένου ὅλου διὰ τῆς ιδίας του χειρός.

Οἱ Ραοὺλ, ἀρπάσας τὸν πατέρα του ἀπὸ τοὺς ὥμους, ἀπὸ τὸν λαιμὸν, θεν ἡδυνθή τέλος πάντων, τὸ ἐνηγκαλίσθη τόσον τρυφερά, τόσον ὀρμητικά, ὡς δὲ κόμης οὕτε δύναμιν οὕτε καιρὸν ἔλαβε ν' ἀποσπασθῇ, ἀλλ' οὕτε νὰ νικήσῃ τὴν πατρικήν του συγκίνησιν.

— Σὺ ἐδῶ, σὺ ἐδῶ, ‘Ραούλ! εἶπεν, εἶναι δυνατόν;

— Ω! κύριέ μου, κύριέ μου, μὲ ποίαν χαρὰν σ' ἔξαναβλέπω!

— Δὲν μ' ἀποκρίνεσαι, ὑποκόμη; Ἐρχεσαι μὲ ἀδειαν εἰς Βλουᾶ, ἢ συνέβη κάνεν δυστύχημα εἰς Παρισίους;

— Χάριτι θείᾳ, κύριέ μου, ἀπεκρίθη ὁ ‘Ραούλ ήσυχάζων ὀλίγον κατ' ὀλίγον, τὰ συμβάντα εἶναι δλα εὔτυχη· ὁ θασιλεύς νυμφεύεται, καθὼς ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ σοῦ γράψω διὰ τῆς τελευταίας μου ἐπιστολῆς, καὶ ἀναχωρεῖ εἰς Ἰσπανίαν. Διαβαίνει δὲ ἡ Μεγαλειότης Του ἀπὸ Βλουᾶ.

— Πρὸς ἐπίσκεψιν θέβαια τοῦ ΔΕΣΠΟΤΟΥ;

— Ναι, κύρις κόμη. Οὐθεν δέ κύριος Πρίγκιψ, φοβούμενος μήπως καταληφθῇ οὗτος αἰφνιδίως, ἢ ἐπιθυμῶν ιδίως νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, μ' ἔστειλε νὰ ἐτοιμάστα τὰ καταλύματα.

— Εἶδες τὸν ΔΕΣΠΟΤΗΝ; ήρώτησεν ἐντόνως δέ κόμης.

— Ἐλαβα τὴν τιμὴν αὐτήν.

— Εἰς τὸ παλάτιον;

— Ναι, κύριέ μου, ἀπεκρίθη ὁ ‘Ραούλ, νεύων κάτω τοὺς ὄφθαλμοὺς, διότι ἐνόσεν ἀναμφισβόλως ὅτι εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ κόμητος περιέχετο ἀλλο τι παρὰ τὴν ἀπλῆν περιέργειαν.

— Ά! ἀληθινὰ, ὑποκόμη; . . . Σὲ συγχαίρω. Οἱ ‘Ραούλ ἐπροσκύνησεν.

— Άλλὰ καὶ κάπιον ἀλλον εἶδες εἰς Βλουᾶ;

— Κύριέ μου, εἶδα τὴν Αὔτης Βασιλικὴν Ἐψηλότητα τὴν ΔΕΣΠΟΙΝΑΝ.

— Πολὺκαλά. Δὲν σοῦ διμιλῶ περὶ τῆς ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ. Οἱ ‘Ραούλ ἔγεινε κατακόκκινος καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

— Δὲν μ' ἔννοεῖς, καθὼς φαίνεται, κύριε ὑποκόμη, ἐπέμεινε λέγων ὁ κόμης τῆς Φέρας, χωρὶς νὰ τονίσῃ δυνατῶτερα τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἐνισχύων δημοσίᾳ ἐπὶ τὸ σοῦδαρώτερον τοῦ βλέμματος αὐτοῦ τὴν ἐκφρασιν.

— Σ' ἔννοιο κάλλιστα, κύριέ μου, ἐπανέλαβεν ὁ ‘Ραούλ, καὶ ἀν στέκωμαι καὶ ἐτοιμάζω τὴν ἀπόκρισίν μου, δὲν ζητῶ θέβαια νὰ ἐφέντω ψεῦδος, καθὼς καλὰ τὸ γνωρίζεις, κύριε.

— Ήξεύρω δὲν δὲν φύεται ποτέ. Οὐθεν ἀπορῶ διατὶ θραδύνεις τόσον νὰ μοῦ ἀποκριθῆς Ναι ἢ Οχι.

— Δὲν ημπορῶ νὰ σοῦ ἀποκριθῶ εἰμὴ ἀφοῦ σὲ νοήσω ἐντελῶς, καὶ, ἀν ἐντελῶς σ' ἔννοια, θὰ ἐκλάθῃς ἐπὶ κακοῦ τοὺς πρώτους μου λόγους. Σὲ δυσαρεστεῖ ἀναμφισβόλως, κύριε κόμη, ὅτι εἶδα . . .

— Τὴν κυρίαν Βαλλιέρ, δὲν εἶναι ἀλήθεια;

— Αὔτην ἔννοεῖς, τὸ ηξεύρω καλὰ, κύριε κόμη, εἶπεν δὲ Ραούλ μὲ ἀνέκφραστον γλυκύτητα.

— Καὶ σ' ἐρωτῶ ἀν τὴν εἶδες.

— Κύριέ μου, δὲν ἐγνώριζα ποσῶς, ὅταν ἐμβῆπκα κατὰ πρῶτον εἰς τὸ παλάτιον, ὅτι ἡ κυρία Βαλλιέρ εύρισκετο ἐκεῖ· καὶ μόνον ὅταν ἐπέστρεψα, μετὰ τὴν ἔκτελεσιν τῆς ὑπηρεσίας μου, εύρεθην κατὰ τύχην ἐμπροσθέν της. Τότε ἐλαβα τὴν τιμὴν νὰ τῆς προσφέρω τὸ σέβας μου.

— Πᾶς ὄνομάζεται ἡ τύχη πτις σ' ἔφερεν ἐμπροσθεν τῆς κυρίας Βαλλιέρ;

— Κυρία Μονταλάι.

— Τί ἔστι κυρία Μονταλάι;

— Νέα τὴν ὄποιαν δὲν ἐγνώριζα, τὴν ὄποιαν δὲν εἶχα ιδεῖ ποτέ. Εἶναι κυρία τῆς τιμῆς τῆς ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ.

— Κύριε ὑποκόμη, δὲν θέλω νὰ παρατείνω περισσότερον τὰς ἐξετάσεις μου, καὶ μετανοῶ μάλιστα διότι καὶ τόσον τὰς παρέτεινα. Σὲ εἶχα παραγγείλει ν' ἀποφεύγης τὴν κυρίαν Βαλλιέρ, καὶ ποτὲ χωρίς τὴν ἀδειάν μου νὰ μη τὴν ἴδῃς. Ω! ηξεύρω ὅτι μοῦ εἶπες ἀλήθειαν, καὶ ὅτι δὲν ἐξήτησες νὰ τὴν πλησιάσῃς. Ή τύχη μὲ ἀδίκησε· δὲν ἔχω ἀφορμὴν νὰ σ' ἐπιπλήξω. Περιορίζομαι λοιπὸν εἰς δοσούσια περὶ τῆς κυρίας αὐτῆς. Δὲν ἔχω τίποτε ἐναντίον της, μάρτυς μου δὲ Θεός· λέγω μόνον ὅτι δὲν συμβιβάζεται ποσῶς μὲ τοὺς σκοπούς μου νὰ συγκάζῃς εἰς τὴν οἰκίαν της. Σὲ παρακαλῶ καὶ πάλιν, φίλατά μου ‘Ραούλ, νὰ μ' ἔννοήσῃς.

— Ελεγες δὲι τὸ καθαρὸν καὶ κρυσταλλῶδες θέλεμα τοῦ ‘Ραούλ θέθόλονεν ὅταν ἡκουει τοὺς λόγους τούτους.

— Τώρα, φίλε μου, ηγολούθησεν ὁ κόμης μὲ τὸ γλυκύ του μειδίαμα καὶ τὴν συνήθη φωνήν του, ἀς διμιλήσωμεν περὶ ἀλλων πραγμάτων· ἐπιστρέψεις θέβαια εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σου.

— Όχι, κύριέ μου! μένω πλησίον σου δῆλη τὴν ημέραν. Ο κύριος Πρίγκιψ κατ' εὔτυχίαν δὲν ἐπέβαλεν εἰς ἐμὲ ἀλλο χρέος παρὰ τοῦτο, τὸ ὄποιαν συμφωνεῖ ἐντελῶς μὲ τὴν ἐπιθυμίαν μου.

— Ο δασιλεύς εἶναι καλά;

— Αξιόλογα.

— Καὶ ὁ κύριος Πρίγκιψ ἐπίσης;

— Καθὼς πάντοτε, κύριέ μου.

Τὸν Μαζαρίνον ὁ κόμης δὲν τὸν ἐνθυμεῖτο· τοιαύτη ἦτον ἡ παλαιά ἔξις του.

— Τὸ λοιπόν, ‘Ραούλ, ἐπειδὴ σήμερον εἶσαι δῆλος ἐδικός μου, σοῦ χαρίζω καὶ ἔγω δῆλη τὴν ημέραν μου. Φίλησέ με . . . ἀκόμη . . . ἀκόμη . . . Εἶσαι εἰς τὴν οἰκίαν σου, ὑποκόμη . . . Ά! ίδού καὶ σκαλός μας γέρων Γριμώ! . . . Εἴλα, Γριμώ, ὁ κύριος ὑποκόμης θέλεις ἐπίσης νὰ σὲ φιλήσῃς.

Ο μεγαλόσωμος γέρων δὲν ἐπερίμενε νὰ τὸ ἀκούσῃ δίς· ἐτρεχει μὲ ἀνοικτὰς τὰς ἀγκάλας. Ο ‘Ραούλ τὸν ἀπήλλαξεν ἀπὸ τὸ ημίσιο τοῦ δρόμου.

— Θέλεις τώρα νὰ περάσωμεν εἰς τὸν κῆπον, ‘Ραούλ; Θά σου δείξω τὴν νέαν κατοικίαν, τὴν ὄποιαν ἡτοίμασα διὰ σὲ, ὅταν θὰ λαμβάνης ἀδειάν νὰ ἐρχεσαι ἐδῶ· καὶ, ἐνῷ θὰ βλέπης τοῦ χειμώνος τούτοις τὰς φυτείας, καὶ δύνω νέους ἐππους τοὺς δοπούςς ἀγόρασα, θὰ μοῦ λέγης τὰ νέα τῶν φίλων μας τῶν Παρισίων.

Καὶ, ταῦτα εἰπών, ὁ κόμης ἐκλεισε τὸ χειρόγρα-

φόν του, ἐπῆρε τὸν θραχίονα τοῦ νέου, καὶ διευθύνθησαν ἀμφότεροι εἰς τὸν κῆπον.

Οἱ Γριμῷ ἔκύτταξε περήλυπος τὸν ‘Ραοὺλ ἀναγωρῦντα, τοῦ ὄποιου ἡ κεφαλὴ ἥγγιζε σχεδὸν τὸ ἀνώφλιον τῆς θύρας, καὶ, χαδεύων τὸν λευκόν του πόγωνα, ἐξεφωνήσεν ἐκ Εάθους ψυχῆς τὴν λέξιν.

— Εἶμεγάλωσε!

E.

ΟΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΔΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΚΡΟΠΟΛΙ, ΠΕΡΙ ΚΡΟΠΟΛΙ
ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΜΕΓΑΛΟΥ ΤΙΝΟΣ ΚΑΙ ΑΓΝΩΣΤΟΥ
ΖΩΓΡΑΦΟΥ.

Ἐνῶ ὁ κόμης τῆς Φέρας ἐπισκέπτεται μετὰ τοῦ ‘Ραούλ τὰ παρ’ αὐτοῦ οἰκοδομηθέντα κτίρια, καὶ τοὺς παρ’ αὐτοῦ νεωστὶ ἀγορασθέντας ἵππους, ἀς μᾶς συγχωρήσῃ ὁ ἀναγνώστης νὰ τὸν ἐπαναφέρωμεν εἰς Βλουᾶ, καὶ νὰ παρατηρήσωμεν μετ’ αὐτοῦ τὴν ταράττουσαν τὴν πόλιν ταύτην ἀσυνείθιστον κίνησιν.

Εἰς τὰ ξενοδοχεῖα πρὸ πάντων τὸ ἀποτέλεσμα τῆς εἰδήσεως τὴν ὄποιαν ἔφερεν ὁ ‘Ραοὺλ ἔγεινεν ἐπαισθητότερον.

Καὶ ξέβαια, ὅταν ἡ Εασιλεὺς καὶ ἡ αὐλὴ ἥργοντο εἰς Βλουᾶ — τουτέστιν ἐκατὸν ἵππεῖς, δέκα ἄμαξαι, διακόσιοι ἵπποι, ὑπῆρται ισάριθμοι τῶν κυρίων των — ποῦ νὰ κατοικήσῃ ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος, ποῦ νὰ καταλύσουν οἱ τόσοι εὐγενεῖς ἀπὸ τὰ περίχωρα, ὅσοι ἔμελλαν νὰ ἔλθουν ἐντὸς δύω ἡ τριῶν ἵσως ὠρῶν, εὐθὺς ἀφοῦ ἡ περὶ τούτου εἰδήσις ἐπλάτυνε τὸν κύκλον τῆς ἀντηχήσεως της, καθὼς τὰς πάντοτε πλατυνομένας ἐκείνας περιφερίας, τὰς ὄποιας γεννᾷ ἡ πτῶσις; λίθου ριπτομένου εἰς τὰ ἀτάραχα τῆς λίμνης ὕδατα;

Ἀπαράλλακτα, τὸ Βλουᾶ, πόλις τὸ πρωὶ ἡσυχος, καθὼς ἡ γαληνοτέρα τοῦ κόσμου λίμνη, ἀμά ἔφθασεν ἡ εἴδησις ὅτι ἥρχετο ἡ Εασιλεὺς, ἔγέμισεν ἀμέσως ἀπὸ ταραχῆν καὶ ἀπὸ θύρεον.

Ολοι οἱ ὑπῆρται τοῦ παλατίου, ὑπὸ τὴν ἔφορίαν τῶν ἀξιωματικῶν, ἔτρεχαν εἰς τὴν πόλιν ζητοῦντες τροφὰς, καὶ δέκα ταχυδρόμοι ἔφιπποι διευθύνοντο εἰς τὰ δρυιθοροφεῖα τοῦ Σιαμπὸρ ζητοῦντες χυνήγια, εἰς τὰ ιχθυοτροφεῖα τοῦ Πωέρων ζητοῦντες ψάρια, εἰς τὰ ὑπόστεγα τῶν κήπων τοῦ Σιαμερύ ζητοῦντες ὀπωρικὰ καὶ ἄνθη.

Ἐξήρχοντο ἀπὸ τὰς ιματιοθήκας οἱ πολύτιμοι τάπητες, οἱ πολύζλαιοι μὲ τὰς μεγάλας καὶ χρυσᾶς ἀλύσεις· στίφη δὲ πτωχῶν ἐσάφοναν τὰς αὐλὰς καὶ ἐπλυναν τὰ πέτρινα πεζούλια, ἐνῶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν περιέτρεχαν τὰ λειέδδια πέραν τοῦ ποταμοῦ Λουάρ, κόπτουσαι κλάδους μυρσίνης καὶ ἀνθη τῶν ἄγρων. Ή πόλις ὅλη, θέλουσα νὰ μὴ μείνῃ κατωτέρα τῆς καθαριστικῆς ταύτης πολυτελείας, ἐντογολεῖτο εἰς τὸν καλλωπισμὸν της, δργανα τοῦ ὄποιου ήσαν αἱ φῆτραι, τὰ σάρωθρα καὶ τὸ ἀφθονοῦ ὕδωρ.

Τὰ αὐλάκια τῆς ἐπάνω πόλεως, δεχόμενα τὰ ἀκατάπαυστα ταῦτα λούσματα, ἔγινοντο ποταμοὶ εἰς τὰ κάτω μέρη, καὶ τὸ μὲ μικροὺς λίθους στρωμένον ἔδαφος, ἕορξοφάδες ὃν ἐνίστε — πρέπει νὰ τὸ ὄμολογήσωμεν — ἐκαθαρίζετο καὶ ἐστιλπνόνετο ἀπέναντι τῶν φιλικῶν τοῦ ἡλίου ἀκτίνων.

Τέλος πάγτων, αἱ μουσικαὶ ἡταιρίζοντες τὰ συρ-

τάρια εὐκαιρόνοντο ἀρραβώνες ἐδίδοντο· εἰς τοὺς ἐμπόρους διὰ κηρία, τανίας καὶ ζωστῆρας· αἱ οἰκονόμοι ἐπρομηθεύοντο ψωμία, κρέας καὶ ἀρωματικά. Πολλοὶ μάλιστα τῶν πολιτῶν, ἔχοντες ἥδη ἐφωδιασμένας τὰς οἰκίας των, ώς νὰ ἐπεριμένετο μακρὰ πολιτρία, καὶ μὴν ἔχοντες πλέον νὰ φροντίσουν διὰ τίποτε, ἐφόρουν τὰ καλήτερά των ἐνδύματα, καὶ διευθύνοντο πρὸς τὴν πύλην τῆς πόλεως, θέλοντες πρώτοι αὐτοὶ ν’ ἀναγγείλουν ἢ νὰ ἴδουν τὴν Εασιλικὴν συνόδιαν. Καὶ ἐγνώριζαν μὲν ὅτι ὁ Εασιλεὺς ἔμελλε νὰ φέάσῃ τὴν νύκτα, καὶ ἵσως μάλιστα τὴν ἀκόλουθον αὐγήν· ἀλλὰ τὶς ἄλλοι εἶναι ἡ προσδοκία εἰμὶν εἰδός παραφροσύνης, καὶ τὶς ἄλλοι εἶναι ἡ παραφροσύνη εἰμὴν ὑπερβολὴ ἐλπίδος;

Εἰς τὴν κάτω πόλιν, μόλις ἐκατὸν θήματα μακρὰν τοῦ Συνοδικοῦ, μεταξὺ τοῦ σφαιριστηρίου καὶ τοῦ παλατίου, εἰς ὅδόν τινα ἀρκετά ώραίαν, λεγομένην τότε Παλαιάν Όδόν, καὶ, καθὼς ἐφαίνετο, πραγματικῶς παλαιάν, ὑπῆρχε κτίριον σεμνοπρεπές, ἔχον ὅξι μὲν τὸ ἀέτωμα, παχὺ δὲ καὶ πλατὺ τὸ σχῆμα, καὶ στολιζόμενον ἀπὸ τρία παράθυρα ἐλέποντα πρὸς τὸν δρόμον εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, δύῳ εἰς τὸ δεύτερον, καὶ μικρὸν φεγγίτην εἰς τὸ τρίτον.

Εἰς τὰ πλάγια τοῦ τριγώνου τούτου εἶχε κτισθῆ νεωστὶ παραληλόγραμμον ικανοῦ μεγέθους, ἔξερχόμενον θαρραλέως εἰς τὴν δημοσίαν ὁδὸν, κατὰ τὰ ἀνεκτικώτατα τῆς τότε ἀστυνομίας ἔθιμα. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἀφρεῖτο τοιουτοτρόπως τὸ τέταρτον τοῦ πλάτους τῆς ὁδοῦ, ἀλλ’ ἡ οἰκία ἐπλατύνετο ἐπέκεινα τοῦ ἡμίσεως· καὶ μήπως δὲν εἶναι ικανὸς ὁ συμψηφισμὸς οὗτος;

Κατὰ παλαιάν τινα παράδοσιν, ἡ οἰκία αὕτη μὲ τὸ ὅξι ἀέτωμα, τὸν καιρὸν Ἐρρίκου τοῦ Γ’, ἀνῆκεν εἰς ἐπαρχικὸν τινα σύμβολον, τὸν ὄποιον ἡ Εασιλίσσα Λίκατερίνα ἦλθε κατ’ ἄλλους μὲν νὰ ἐπισκεφθῇ, κατ’ ἄλλους δὲ νὰ πνίξῃ. Ὁπως καὶ ἀν ἦναι, ἡ φιλάνθρωπος αὕτη κυρία μὲ πολλὴν συστολὴν πρέπει νὰ ἔθεσε τὸν πόδα της εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ κτιρίου τούτου.

Μετὰ τὸν δι’ ἀγχόντες, ἡ τὸν φυσικὸν, τοῦ ρήθεντος συμβούλου θάνατον, ἀδιδόφορον, ἡ οἰκία αὕτη ἐπωλήθη, μετὰ ταῦτα ἔγκατελείφθη, καὶ τελευταῖον ἀπεγωρίσθη ἀπὸ τὰς ἄλλας τῆς ὁδοῦ ἐκείνης οἰκίας. Καὶ μόνον περὶ τὰ μέσα τῆς Εασιλεύς τοῦ ΙΙ’ Λουδοβίκου, ἀνὴρ Ιταλὸς, Κρόπολι ὄνομαζόμενος, μάγειρος ἄλλοτε χρηματίσας τοῦ στρατάρχου Δάγκου, ἐσύστησεν ἐκεὶ μικρὸν ξενοδοχεῖον, καὶ ἐμαγείρευε τόσον ώραία μακαρόνια, ώστε ἀπὸ πολλὰς λεύγας μακρὰν ἥργοντο ἄνθρωποι νὰ τὰ ζητοῦν ἢ νὰ τὰ τρώγουν.

Ἀπέκτησεν ίδιως τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο μεγάλην φύμην, διότι ἡ Εασιλίσσα Μαρία ἡ Μεδίκη, οὐσα ὑπὸ κράτους, ώς εἶναι γνωστόν, εἰς τὸ Συνοδικόν, ἐστειλε μίαν τῶν ἡμερῶν καὶ ἐζήτησε μακαρόνια.

Συνέβη δὲ τοῦτο τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν καθ’ ἓν δραπέτευσεν ἀπὸ τὸ περίφημον παράθυρον. Τὸ ἀγχόντον μὲ τὰ μακαρόνια ἔμεινε τότε ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀφοῦ μόλις τὸ ἥγγιζε τὸ Εασιλικὸν στόμα.

Ως ἐκ τῆς διπλῆς ταῦτης τιμῆς, τῆς γενομένης εἰς τὴν τρίγωνον οἰκίαν, τῆς ἀγχόντης δηλαδὴ καὶ τῶν μακαρονίων, συνέλαβεν ὁ πτωχὸς Κρόπολι τὴν ἴδεαν γὰ δύωση εἰς τὸ ξενοδοχεῖον του πομπῶδες ζ-

νομα. Άλλ' ή ιταλική του καταγωγή δὲν ήτον εύ-
νοική σύστασις τὸν καιρὸν ἐκείνον. Όθεν, κρύπτων
ἐπιμελῶς τὴν περιουσίαν του, ἔμενεν ὅσον ήτον δυ-
νατὸν ἀγνωστος.

Οὐταν δύως ἐπλησίασεν ἡ ὥρα τοῦ θανάτου του,
συμβάντος κατὰ τὸ 1643, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ
Εαστιλέως Λουδοβίκου τοῦ ΙΓ', ἐπροσκάλεσε τὸν νίόν
του, νέον ὅπτης ἐδίδε τὰς καλητέρας ἐλπίδας εἰς
τὴν ὑπηρεσίαν τῆς μαγιευτικῆς, καὶ, μὲ τὰ δάκρυα
εἰς τοὺς ὄφθαλμους, τὸν παρήγγειλε νὰ φυλάξῃ κα-
λὰ τὸ μυστήριον τῆς κατασκευῆς τῶν μακαρονίων,
νὰ μεταβάλῃ ἐπὶ τὸ γαλλικώτερον τὸ ὄνομά του, νὰ
νυμφεύῃ Γαλλίδα, καὶ τέλος πάντων, διὰν δι-
πλιτικὸς δρίζων καθαρισθῇ ἀπὸ τὰ καλύπτοντα αὐτὸν
νέφη, νὰ παραγγείλῃ εἰς τὸν πλησίον σιδηρουργὸν
τεχνόσημον ὠραῖον, ἐπὶ τοῦ ὅποιου περίφημός τις
Ζωγράφος, ῥητῶς παρ' αὐτοῦ προσδιορίζομενος, νὰ ζω-
γραφήσῃ δύω πρόσωπα Εαστιλίστης μὲ τὴν ἑξῆς ἐπι-
γραφήν:

ΤΩΝ ΜΕΔΙΚΩΝ.

Μετὰ τὰς παραγγελίας ταύτας, ὁ ἀγαθὸς Κρό-
πολι, μόλις ἐπρόσθιε νὰ δείξῃ εἰς τὸν νέον κλη-
ρονόμον του καπνοδόχην τινὰ, ὑπὸ τὴν πλάκα τῆς
ὅποιας εἶχε θάψει χίλια φλωρία, καὶ ἑξεψύχησε.

Κρόπολι δὲ διὰ νεώτερος, νιός αὐτοῦ, ὡς ἀνὴρ γεν-
ναιοῦς, ἐδείξεν εἰς μὲν τὴν στέρησιν του ὑπομονὴν, εἰς
δὲ τὸν πλουτισμὸν του μετριοπάθειαν. Καὶ κατὰ πρῶ-
τον μὲν συνείθισε τὸν κόσμον νὰ προφέρῃ τόσον κωφά
τὸ τελικὸν ι τοῦ δινόματός του, ὥστε τὸν ὀνόμαζαν
εἰς τὸ ἑξῆς Κροπόλ, ὄνομασίαν ὅλως γαλλικήν.

Μετὰ δὲ ταύτα, ἀγαπῶν πρὸ πολλοῦ νέαν τι-
νὰ Γαλλίδα, τὴν ἐνυμφεύθη, κατορθώσας νὰ λάβῃ
ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς προῖκα ὅχι εὐκαταφρόνητον, ἀφοῦ
ἔδειξε τὰ ὑποκάτω τῆς πλακός τῆς καπνοδόχης.

Μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν δύω τούτων πρώτων πα-
ραγγειῶν, ἤρευνησε περὶ τοῦ μέλλοντος νὰ ζωγρα-
φῇ τὸ τεχνόσημον Ζωγράφου.

Ο Ζωγράφος εὑρέθη παρευθύς.

Ἔτον οὗτος γέρων ίταλός, ἐφάμιλλος τῶν 'Ρα-
φαΐλων καὶ τῶν Καρασχίων, ἀλλ' ἐφάμιλλος δυσυ-
γής· ἐλέγετο δὲ τῆς ἐνετικῆς σχολῆς, ἀναμφιβόλως
διότι ἡγάπα πολὺ τὴν Ζωηρότητα τῶν χρωμάτων.
Αἱ Ζωγραφίαι του, ἀπὸ τὰς ὅποιας κάρμιαν ποτὲ
δὲν εἶχε πωλήσει, εἴλκυαν τὰ βλέμματα τῶν θεα-
τῶν ἐκατὸν θήματα μακρόθεν, δυσαρεστοῦσαι φρι-
κτὰ τοὺς ὄγροςτάς, ὥστε κατήνησε νὰ μὴν ἐργά-
ζεται τῷ πλέον διόλου.

Ἐκαύχαστο πάντοτε διὰ ἑζωγράφησε τὴν αἰθουσαν
τοῦ λουτροῦ τῆς κυρίας τοῦ στρατάρχου Δάγκρου,
παραπονούμενος διὰ τὴν αἰθουσαν αὕτη ἐκάπι διὰ τὸν συ-
ένη τὸ γνωσὸν τοῦ ῥιμέντος στρατάρχου διτζήμα.

Πρὸς τὸν Ζωγράφον τούτον, Πιτρίνον καλούμενον,
τὸν εἰς ἄκρον συγκαταβατικὸς ὁ Κρόπολι, ὡς συμπα-
τριώτης του· ἵσως διότι εἶχεν ἰδεῖ τὰς περιφήμους
Ζωγραφίας τοῦ λουτροῦ. Τέλος πάγων, τόσην ὑπό-
ληψιν, τόσην φιλίαν δηλαδή, εἶχε πρὸς τὸν περίφη-
μον Πιτρίνον τούτον, ὥστε τὸν ἔφερεν εἰς τὸ ξενο-
δοχεῖόν του.

Ο εὐγνώμων Πιτρίνος, τρώγων καθ' ἡμέραν μα-
καρόνια, ἐκαταγίνετο νὰ διαδίδῃ τὴν ὑπόληψιν τοῦ
ἐθνικοῦ τούτου καρυκεύματος, καὶ, ἀπὸ τὸν καιρὸν ἀ-
κόμη τοῦ θεμελιωτοῦ του, εἶχε προσφέρει, διὰ τῆς

ἀκαμάτου γλώσσας του, ἑξόχους ἐκδουλεύσεις εἰς τὸν
Κροπολικὸν οἶκον.

Γηράσκων δὲ, ἀφωτιώθη εἰς τὸν οἶον καθὼς πρό-
τερον εἰς τὸ πατέρα, καὶ, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀπέκτη-
σεν εἰδῆς τις ἐφορίας ἐπὶ τοῦ κατασήματος, διουθάκρα
ἀκεραιότης τοῦ χαρακτῆρά του, ἡ ἐγνωσμένη του νη-
φαλιότης, ἡ παροιμιώδης σωφροσύνη του, καὶ μυρίαι
ἄλλαι ἀρεταῖ, τὰς δοπιας κρίνομεν περιττὸν ν' ἀπα-
ριθμήσωμεν ἐνταῦθα, ἐδωκαν εἰς αὐτὸν θέσιν αἰώ-
νιν πλησίον τῆς ἑστίας, καὶ δικαίωμα ἐπιτηρήσεως
τῶν ὑπηρετῶν.

Παρεκτός τούτου, αὐτὸς πρώτος ἐδοκίμαζε τὰ
μακαρόνια, πρὸς διατήρησιν τῆς καθαρᾶς γεύσεως
τῆς ἀρχαίας ἐθνικῆς παραδόσεως, καὶ πρέπει νὰ ὀ-
μολογήσωμεν διὰ ἀδυσώπητος ἡτον ὀσάκις ἢ σπει-
ρίον πεπέρεως περιτσότερον, ἢ ἀτομον τύρου τῆς
Πάρμας ὀλιγώτερον, ἐδλαπταν τὴν ἀκριβῆ τῆς κα-
τατκευῆς ἀναλογίαν. Αδύνατον εἶναι νὰ περιγράψω-
μεν πόσην χαρὰν ἡσθάνθη τὴν ἡμέραν καθ' ἣν δένος
Κροπόλ, ἀναγγείλας εἰς αὐτὸν τὸ μυστήριον τῆς
διαθήκης τοῦ πατέρος του, τὸν ἐπεφόρτισε νὰ ζωγρα-
φήσῃ τὸ περίφημον τεχνόσημον.

Ἄρχισε λοιπὸν εὐθὺς, μὲ ζῆλον ἀκάματον, νὰ ἐ-
ρευνᾷ εἰς ἀρχαίον τι κιβώτιον, ὃπου ηὔρε γραφίδας,
τὰς ὅποιας εἶχαν φάγει μὲν ὀλίγονοι ποντικοί, ἀλλ' αὐ-
τὸς δὲν τὰς ἐνόμιζεν ἀλόρι ὀλοτελῶς ἀχρήστους,
κύστεις σχεδὸν ἀπεξηραμένας μὲν χρώματα, φιά-
λην μὲν λινέλαιον, καὶ, πρὸς τοὺς ἄλλοις, πινακίδα
χρηματίσαταν πότε κτῆμα τοῦ Βρονζίνου, τοῦ Θεοῦ
τούτου τῆς Ζωγραφικῆς, τοῦ Diou de la pittoure,
καθὼς ἔλεγε, πλήρης νεάζοντος πάντοτε ἐνθουσια-
σμοῦ, διὰ περάλπειος τεχνήτης.

Η χαρὰ τοῦ Πιτρίνου διὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην ἀ-
ναγνώριστιν τῆς καλλιτεχνίας του τὸν ἔκαμε νὰ νο-
μισθῇ μέγας τῷ ὄντι ἀνήρ. Αὐτοῦ τοῦ Ραφαήλ, μετέ-
βαλε μέθοδον, καὶ ἑζωγράφησεν ὡς ὁ Ἀλβανὸς δύω
θεάς, καὶ ὅχι δύω Εαστιλίστας. Αἱ δύω ἐνδόξου δέ-
ποιναι ἦσαν τόσον ἐράσμιαι ἐπὶ τὸ τεχνοσήμου,
ἐπρόσθεραν εἰς τὰ ἔκθαμβα τῶν θεατῶν ἐλέμματα
μίγμα τοιοῦτο χρίων καὶ βόδων, ἀποτέλεσμα γον-
τευτικὸν τῆς μεταβολῆς τῆς Πιτρίνου μεθόδου, πα-
ρίσαντα σχήματα σειρήνων τόσον ἀξιατῆς φαντασίας
τοῦ ἀνακρέοντος, ὡς διάσυνόμος τῆς πόλεως, διὰ τοῦ
τοῦ εἰς τὴν Κροπολικὴν αἴθουσαν, ἐξεφράσθη ἀμέσως
ὅτι αἱ ρηθεῖσαι δέσποιναι, διὰ τὴν ἄκραν των ὀ-
ραιότητα, καὶ τὰ ὑπέρ τὸ δέον Ζωηρά των θέληγτρα,
δὲν ἐπετρέπετο νὰ ἐκτεθοῦν ἐπὶ τοῦ τεχνοσήμου εἰς
τὴν ὄρασιν τῶν διαβατῶν.

— Ή Αὐτοῦ Εαστιλικὴ Ψύλλοτης ἀδεσπότης, εἶπεν
ὅι αστυνόμος πρὸς τὸν Πιτρίνον, δοτὶς ἔρχεται συχνά-
κις εἰς τὴν πόλιν μας, δὲν θὰ ιδῇ βέβαια μὲν εὔχα-
ριστησιν τὴν ἐνδόξον μητέρα του ἡμίγυμνον, καὶ ἡμ-
πορεῖ νὰ σε στείλῃ εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Συνοδικοῦ
διότι διεθεάσαν τοῦ σεβαστὸς οὗτος Εαστιλόπαις δὲν ἔχει πάντοτε
τρυφερὰν τὴν καρδίαν. Ἐξάλειψε λοιπὸν ἡ τὰς δύω
σειρήνας ἢ τὴν ἐπιγραφήν· ἀλλως, ἀπαγορεύω τὴν
ἔκθεσιν τοῦ τεχνοσήμου. Τοῦτο ἀπαιτεῖ τὸ συμφέρον
σου, κύριε ζενοδόχες Κροπόλ, καὶ τὸ ἐδικόν σου, κύ-
ριε Ζωγράφε Πιτρίνε.

Τι ν' ἀποκριθῇ κάνεται εἰς τοῦτο; ἀνάγκη πάσα

ν' ἀποδοθῇ χάρις εἰς τὸν ἀστυνόμου διὰ τὴν καλούντων του· καὶ τοῦτο δὲ Κροπόλ ἔπραξεν.

Οὐ πιτρῖνος δῆμος ἔμεινε ἔηρος καὶ ἀλαλος.

Προσθάνετο δὲ ἄθλιος τι ἔμελλε νὰ συμβῇ.

Ἄμα ἀναχώρησαντος τοῦ ἀστυνόμου, ὁ Κροπόλ, σταυρώσας τὰς χεῖρας·

— Τὸ λοιπόν! διδάσκαλε, τοῦ εἶπε, τί νὰ κάμωμεν;

— Νὰ ἔξαλείψωμεν τὴν ἐπιγραφήν, εἶπε μελαγχολικῶς ὁ Πιτρῖνος. ἔχω μαῦρον χρῶμα ἀξιόλογον, καὶ, εὐκόλως σκεπάζοντες αὐτὴν, γράφομεν Νύμφαι τὴν Σειρῆνες, διποιούμενοι εὐχρεστεῖσαι.

— Οχι, δχι, εἶπεν δὲ οὐδέλησις τοῦ πατρός μου δὲν ἔκτελεῖται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ο πατήρ μου ήθελε . . .

— Τὰς εἰκόνας, εἶπεν ὁ Πιτρῖνος.

— Ήθελε τὴν ἐπιγραφήν, εἶπεν δὲ οὐδέλησις.

— Απόδειξις δὲ τι ήθελε τὰς εἰκόνας, εἶναι δὲ τὰς εἰχε παραγέλλει ἀπαραλλάκτους, καὶ τοιαῦται ἀληθῶς εἶναι, ἐπανέλαβεν δὲ Πιτρῖνος.

— Ναὶ, πλὴν καὶ ἀν δὲν ἥσαν, ποῖος θὰ τὰς ἔγνωρίζει χωρὶς τὴν ἐπιγραφήν; Σήμερον μάλιστα, ὅταν ή ἐνθύμησις τῶν ἐνδόξων γυναικῶν τούτων ἔξαλείφεται: ἀνεπαισθήτως ἀπὸ τὰς ψυχὰς τῶν κατοίκων τοῦ Βλουζ, ποῖος νὰ γνωρίσῃ τὴν Αἰκατερίναν καὶ τὴν Μαρίαν χωρὶς τὰς λέξεις ταύτας· ΤΩΝ ΜΕΔΙΚΩΝ;

— Άλλα, τέλος πάντων, αἱ εἰκόνες μου; εἶπεν ἀπηλπισμένος δὲ Πιτρῖνος, διότι ἡ θύματος δὲ νέος Κροπόλ εἶχε δίκαιον. Δὲν θέλω νὰ χάσω τοὺς καρποὺς τῶν κόπων μου.

— Καὶ ἔγω δὲν θέλω νὰ μᾶς στείλουν καὶ τοὺς δύνω εἰς τὴν φυλακήν.

— Άς ἔξαλείψωμεν τὰς λέξεις ΤΩΝ ΜΕΔΙΚΩΝ, εἶπεν ικετικῶς δὲ Πιτρῖνος.

— Οχι, ἐπανέλαβεν ἀμετάπειτος δὲ Κροπόλ. — Μου ἔρχεται μία ιδέα, ιδέα υψηλή . . . ὥστε καὶ ἡ ζωγραφία σου νὰ φανῇ, καὶ ἡ ἐπιγραφή μου ἐπίσης... ΜΕΔΙΚΩΝ δὲν θὰ εἰπῇ ιατρὸς ιταλιστί;

— Ναὶ, εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμόν.

— Παράγγειλέ μου λοιπὸν ἄλλο τεχνόσημον εἰς τὸν σιδηρουργὸν, ζωγράφος μου ἔξι ιατρούς, καὶ γράψε κάτω· ΤΩΝ ΜΕΔΙΚΩΝ . . . τοῦτο δὲ οὐ ἀποτελέσῃ εὐάρεστον παρονομασίαν.

— Ήξι ιατρούς! Αδύνατον! Καὶ ή σύνθεσις! ἐφώναξεν δὲ Πιτρῖνος.

— Εἶναι φροντὶς ἐδική σου· ἀλλ' αὐτὸ πρέπει νὰ γείνη—τὸ θέλω, — τὸ ἀπαιτῶ, — τὰ μακαρόνιά μου εἶναι ζεστά.

— Ο λόγος οὗτος ήτον ἀκαταμάχητος, καὶ δὲ Πιτρῖνος ὑπήκουεν. Εἴσυθετε τὸ τεχνόσημον μὲ τοὺς ἔξι ιατρούς καὶ μὲ τὴν ἐπιγραφήν· ὁ ἀστυνόμος τὸ ἐνέκριγε, καὶ ἔδωκε τὴν ἀδειαν.

Τὸ τεχνόσημον τοῦτο ἐπέτυχε θαυμασίως εἰς τὴν πόλιν. Τοῦτο ἀποδεικνύει δὲ τι ἡ μέση τάξις τοῦ λαοῦ κακοβλέπει πάντοτε τὴν ποίησιν, καθὼς εἶπεν δὲ Πιτρῖνος.

Ο Κροπόλ, θέλων ν' ἀποζημιώσῃ τὸν τακτικὸν αὐτοῦ ζωγράφον, ἐκρέμασεν εἰς τὸν κοιτῶνά του τὰς νύμφας τοῦ πρώτου τεχνοτήμου, ἀν καὶ ἐκοκκινίζεν ἡ χυρία Κροπόλ διάκις, ἐκδυομένη τὸ ἐσπέρας, τὰς ἐκνταταζεν.

Ιδού πῶς ἡ οἰκία μὲ τὸ ὄξυν ἀέτωμα ἀπέκτησε τεχνόσημον· ίδού πῶς, μετὰ τὰ πλούτη του, τὸ ξενοδοχεῖον τῶν Μεδικῶν, ἡναγκάσθη ἡ αὐξήση τὸ ἐμπορίδον του, προσλαμβάνον τὸ παραλλογραμμον περὶ τοῦ ὄποιου ἀνεφέραμεν. ίδού πῶς ἡτον εἰς Βλουζ ξενοδοχεῖον τοιούτου ὄνοματος, ίδιοκτήτην μὲν ἔχον τὸν ξενοδόχον Κροπόλ, τακτικὸν δὲ ζωγράφον τὸν περικλεῖ Πιτρῖνον.

(Άκολουθεῖ.)

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

“Τί τρέχει, τί τρέχει;” ἀνέκραξαν συγχρόνως διάφοροι ἀνθρώποι συνηγμένοι εἰς τὸ ἐστιατόριον τοῦ πύργου Δ. . . .

Η κόμησσα Μογκάρη εἶχε κληρονομήσει πρὸ μικροῦ ἀπό τινα μερακρυμένον θεῖόν της, τοῦ ὄποιου ὄλιγον ἔκλαυσε τὸν θάνατον, πύργον ἀγνωστον εἰς αὐτὴν, ἀν καὶ μόλις δεκαπέντε λεύγας ἀπέχοντα τοῦ κτήματος διου διέτριψε τὸ θέρος. “Η κυρία Μογκάρη ἦτο μία τῶν κομψοτέρων γυναικῶν τῶν Παρισίων, μετρίως δὲ ἡγάπη πα τὴν ἔξοχήν θεῖν, ἀναχωροῦσα ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν περὶ τὰ τέλη τοῦ Ιούνιου καὶ ἐπανερχομένη εἰς αὐτὴν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 88έριου, συμπαρελάμβανεν εἰς τοὺς ἀγροὺς νέας τιγάς συντρόφους τῶν χειμερινῶν διασκεδάσεων της καὶ τινας νέους ἐκ τῶν συνηθεστέρων αὐτῆς συγχροετῶν. “Η Κ. Μογκάρη ἦτο σύζυγος ἀνθρώπου πολὺ πλέον ἡλικιωμένου ἀπὸ αὐτὴν, μηδὲ φροντίζοντος πάντοτε νὰ τὴν προστατεύῃ διὰ τῆς παρουσίας του. Καὶ δὲν κατεχράτο μὲν τῆς μεγάλης ἐκείνης ἐλευθερίας, ἀλλ' ἐπετελεύτητο μὲ καρόνια νὰ ἀρέσκη ἦτο κομψὴ περὶ τὴν ματαίότητα αὐτῆς καὶ εὐτυχής ἀμα ἡκουε φιλοφροντικόν τινα λόγον ἢ ἐπευφημεῖτο εἰς τὰς συναντομέρας· ἡγάπα τὸν χορὸν, διότι ὁ χορὸς ἔδιδεν εἰς αὐτὴν ἀφορμὴν νὰ στολίζεται· ἡγάπα τὸν ἔρωτα τὸν ὄποιον ἐνέπνεε, διὰ νὰ βλέπῃ τοὺς νέους ἀρπάζοντας μετὰ σπουδῆς τὸ ἀνθος τὸ πεσόν ἀπὸ τὰς χειράς της. Όταν δὲ συγγενεῖς πρεσβύτεροι παρήνουν αὐτὴν περὶ τῶν τοιούτων σοβαρῶν· — Θέε μου, ἐλεγεν, ἀφίσατέ με νὰ γελῶ καὶ νὰ περνῶ εὐθύμως τὴν ζωήν! τοῦτο μὲ φαίνεται δληγώτερον ἐπικίνδυνον παρὰ νὰ μένω μόνη καὶ νὰ ἀκούω εἰς τὴν ἐρημίαν τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας μου! Ἐνῷ τώρα, οὔτε ήξενόρω καὶ ἀν ἔχω καρδίαν. — Τὸ δέεταιον εἶναι δὲ της κόμησσα Μογκάρη δὲν εἶχε σαρῆ περὶ τούτου ιδέαν, καὶ, προτιμώσας νὰ μένη ἀμφιβολον τὸ ζήτημα ἐκεῖνο διὰ παντός, ἐνόμιζε φρόνιμον νὰ μὴ σκέπτεται πολὺ περὶ αὐτοῦ.

Μίαν λοιπὸν τῶν ἡμερῶν, αὐτὴ καὶ οἱ παρ' αὐτῆς ξενιζόμενοι, ὠφελήθησαν ἀπὸ ὥραιαν πρωταν τοῦ Σεπτεμβρίου μηνὸς διὰ νὲ ὑπάγωσιν εἰς τὸν ἀγνωστὸν ἐκείνον πύργον, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ περάσωσιν ἐκεῖ ὀλόκληρον τὴν ημέραν. Πλαγία ὁδὸς, τὴν ὁποίαν ἔλεγον εὐδιάβατον, ἐμελλε νὰ συντέμη εἰς